

MEIDÄN TEHTÄVÄMME IDÄSSÄ

Punaisen Armeijan edetessä itään ja teiden avautuessa Turkestaniin meidän etemme nousee paljon uusia tehtäviä.

Venäjänsä itäisen osan väestö ei ole niin yhtäläistä kuin keskisten läänien väestö, missä tuo yhtäläisyys on helpottanut sosialistista rakennustyötä, eikä se ole myöskään kulttuurisesti niin kypsää kuin läntisten ja eteläisten reunamaiden väestö, joissa tuo kypsyy on tehnyt mahdolliseksi Neuvostovallan pukemisen nopeasti ja kivuttomasti vastaaviin kansallisiin muotoihin. Näiden reunamaiden ja Venäjän keskiosan vastakohtana itäiset reunamaat: tataarit ja bashkiirit, kirgiisit ja uzbekit, turkmenit ja tadhikit ja lopuksi monet muut kansalliset muodostumat (noin 30-miljoonainen väestö) edustavat sellaisten kulttuurisesti takapajuisten kansojen mitä runsainta moninaisuutta, jotka eivät ole vielä vapautuneet keskiaikaisuudesta tai ovat vasta hiljattain astuneet kapitalistisen kehityksen piiriin.

Tämä seikka tekee tietysti pulmallisemmiksi ja jonkin verran vaikeammiksi Neuvostovallan tehtävät Idässä.

Puhtaasti sisäisiä elämäntapoja koskevien pulmallisuuksien lisäksi on olemassa vielä „historiallis“-luontoisia pulmallisuuksia, jotka on tuotu, niin sanoaksemme, ulkoapäin. Tarkoitamme tsaarin hallituksen imperialistista politiikkaa, joka oli suunnattu Idän kansojen kuristamiseen, venäläisten kauppiaiden rajatonta ahneutta, jotka tunsivat olevansa itäisten reunamaiden isäntiä, ja lopuksi venäläisten pappien jesuiittamaista politiikkaa, jotka yrittivät kaikin keinoin vetää muhamettilaiset kansat kreikkalaiskatolisuuden helmaan, — seikkoja, jotka olivat synnyttäneet Idän kansojen keskuudessa epäluottamuksen ja katkeruuden tunteen kaikkea venäläistä kohtaan.

Totta kyllä, proletarisen vallankumouksen voitto Venäjällä ja Neuvostovallan vapautuspolitiikka sorrettujen kansojen suhteen on epäilemättä puhdistanut kansallisuusvihan ilmapiiriä ja voittanut Venäjän proletariaatille Idän kansojen luottamuksen ja kunnioituksen. Eikä siinä kaikki. On kaikki perusteet väittää, että Idän kansat, niiden tietoiset edustajat, alkavat nähdä Venäjässä imperialismin kahleista vapautumisensa tuen ja lipun. Mutta kulttuurin rajoittuneisuus ja elämän takapajuisuus, joita ei voida hävittää yhdellä iskulla, kuitenkin tuntuvat (ja tulevat vielä tuntumaan) Neuvostovallan rakennustyössä Idässä.

Juuri nämä vaikeudet ottaakin huomioon Venäjän Kommunistisen Puolueen ohjelmaluonnosta laativa valiokunta⁶⁰ lausueessaan luonnoksessa, että kansallista vapautta koskevassa kysymyksessä: „VKP on historiallisella luokkakannalla ja ottaa huomioon sen, millä historiallisen kehityksensä asteella kysymyksessäoleva

kansakunta on: tiellä keskiaikaisuudesta porvarilliseen demokratiaan vaiko porvarillisesta demokratiasta neuvostodemokratiaan“, että „niiden kansakuntain proletariaatin taholta, jotka ovat olleet sortavia kansakuntia, on välttämätöntä erikoinen varovaisuus ja huomaavaisuus sorrettujen tai vajaa-oikeudellisten kansakuntien työtätekevien joukkojen kansallisten tunteiden jätteitä kohtaan“.

Tehtävänäimme on:

1) Kaikin voimin kohottaa takapajulle jääneiden kansojen kulttuuritasoa, järjestää laaja koulu- ja valistuslaitosten verkosto, kehittää suullista ja kirjallista neuvostoagitatiota seudun työtätekevän väestön omalla ja sille ymmärrettävällä kielellä.

2) Saada Idän työtätekevät joukot mukaan Neuvostovaltion rakennustyöhön auttamalla niitä kaikin tavoin muodostamaan omia kunnan, kihlakunnan y.m. edustajain Neuvostoja sellaisista ihmisistä, jotka ovat asettuneet Neuvostovallan puolelle ja ovat läheisiä paikalliselle väestölle.

3) Karsia pois kaikki ja kaikenlaiset vanhalta valtakomennolta perinnöksi jääneet tai kansalaissodan ilmapiirissä syntyneet rajoitukset, sekä muodolliset että asialliset, jotka haittaavat Idän kansojen mitä voimaperäisimmän omintakeisen toiminnan kehittymistä keskiaikaisuuden ja jo murretun kansallisuussorron jätteistä vapautumisen suuntaan.

Vain sillä tavalla voidaan Neuvostovalta tehdä läheiseksi ja omaksi laajan Idän orjuutetuille kansoille.

Vain sillä tavalla voidaan rakentaa siltä Lännen proletaarisen vallankumouksen ja Idän imperialismin-

vastaisen liikkeen välille ja luoda siten kaikkiakäsitävä rengas kuolemankielissä olevan imperialismin ympärille.

On rakennettava Neuvostovallan linnake Itään, pystytettävä Kasaniin ja Ufaan, Samarkandiin ja Tashkentiin sosialistinen majakka, joka valaisee tietä Idän lopen kiusattujen kansojen vapautukseen, — sellainen on tehtävä.

Me olemme varmoja siitä, että meidän uhrautuvaiset puolue- ja neuvostotyöntekijämme, jotka ovat kantaneet harteillaan proletaarisen vallankumouksen ja imperialismia vastaan käydyn sodan koko taakan, kykenevät täyttämään kunnialla myöskin tämän, historian heille sälyttämän tehtävän.

„Pravda“ № 48,

maaliskuun 2 pnä 1919

Allekirjoitus: J. Stalin